

tou by byl jenom, kdyby byl s a m o s t a t n ý m d o v o l e n ý m s p o l k e m. Zda jím jest, dlužno posuzovati výhradně dle platných zákonů politických, v tomto případě podle spolkového zákona ze dne 15. listopadu 1867 čís. 134 ř. zák. Podle §§ 4, 6, 7 a 11 tohoto zákona nutno zamýšlené utvoření spolku oznámiti spolu se stanovami zemské správě politické, po případě ministerstvu vnitra, a nesmí spolek zahájití činnost před čtyřmi týdny od tohoto oznámení nebo před dřívějším svolením oněch úřadů. Podle §u 1 spol. zák. jsou jenom takto utvořené spolky dovoleny, podle §u 19 spol. zák. jest porušení oněch předpisů trestné. Jelikož zprávami ministerstva vnitra a zemské politické správy jest prokázáno, že zamýšlené ustanovení se spolku »Oddíl skautů československých v F.« nebylo ohlášeno, byl by tento oddíl jako samostatný spolek spolkem nedovoleným, není tedy právníkou osobou, nemůže býti podmětem práv a závazků a nemá způsobilosti ke sporům. Při tom jest zcela nerozhodno, ohlásil-li někdo policejnímu komisařství města F. jeho vstup do veřejného života, vyvíjí-li oddíl samostatnou činnost a vede zvláštní pokladnu, pročez není třeba ani uvažovati, kdo jest vlastníkem majetku, jež oddíl spravuje. Že by užívání místností, na jichž vyklizení jest žalováno, bylo bývalo povoleno přímo žalovanému oddílu, bylo výslovně popřeno, žalovaná strana tvrdí, že povolení bylo uděleno ústředí, totiž Svazu československých skautů. I kdyby však tomu tak nebylo, bylo by zahájené soudní řízení pro nedostatek procesní způsobilosti žalovaného oddílu přece jen zmatečné dle §§ 6 a 7 c. ř. s., pročez bylo potvrzení rozhodnutí odvolacího soudu, jímž tato zmatečnost byla vyslovena.

Čís. 3469.

O jednotlivých nárocích opatrovance, jež opatrovník dodatečně navrhl do účtu pojmouti, jest jednati dodatečně. Byl-li opatrovníkem manžel opatrovankyně, jenž spravoval zároveň její jmění, jest o vzájemných nárocích za podmínek §u 2 čís. 7 nesp. říz. rozhodovati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R II 20/24.)

Usnesení okresního soudu, kterým byl vyřízen účet, složený bývalým podpůrcem a manželem svéprávnosti částečně zbavené Anny L.-ové za rok 1921, byl novému podpůrci Janu P-ovi doručen dne 11. října 1922, a nebyl proti němu ve 14denní zákonné lhůtě podán ani rozklad ani rekurs. Stížnosti Jana P-a, podané teprve dne 7. listopadu 1922 rekursní soud vyhověl, zrušil napadené usnesení a poukázal opatrovnícký soud, by dále jednal a znovu rozhodl o složeném účtu. Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu manžela opatrovankyně změnil usnesení rekursního soudu v ten rozum, že odmítl stížnost Jana P-a do usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Usnesení prvního soudu vešlo v moc práva (§ 18 nesp. pat.), a poněvadž je nelze změnit bez újmy práv nabytých z něho manželem Jo-

sefem L-em, měl býti rekurs, podaný teprve 7. listopadu 1922, dle Šu 11 nesp. pat. odmítnut. Dodati dlužno toto: Podle Šu 242 obč. zák. nemůže býti opatrovanci na škodu, bylo-li v některém účtu něco zapomenuto nebo přihodilo-li se jiné nedopatření, pročez není zákonné překážky, by nebylo o jednotlivých nárocích choromyslné Anny L-ové, jichž dodatečně zařadění do účtu za rok 1921 nynější podpůrce navrhl, jednáno dodatečně, zvláště, když si opatrovnický soud při vyřízení účtu za rok 1921 takové dodatečné jednání a rozhodnutí výslovně vyhradil. Právní moci požívá účet jen ohledně položek, které obsahuje, o nichž bylo jednáno a také rozhodnuto. S názorem rekursního soudu, že opatrovnický soud měl při vyřízení účtu rozřešiti i otázky, zda a jaká náhrada přísluší opatrovankyni za místnosti, ve společném domě nyní výhradně jejím manželem používané, a kdo má nésti náklady pobytu Anny L-ové v léčebním ústavu, nelze souhlasiti. Řešení sporných otázek, pramenících v poměru opatrovníka k opatrovanci přísluší ovšem opatrovnickému soudu a to cestou nespornou, ale nahodilá okolnost, že podpůrce byl v tomto případě zároveň manželem opatrovankyně a správcem společného majetku, nemůže býti důvodem, aby opatrovnickým soudem a cestou nespornou rozhodovány byly i rozepře vzniklé z poměru manželského a společenství statků. Předpis Šu 2 čís. 7 nesp. pat. staví v této příčině pravomoci nesporného soudce nepřekročitelnou hráz. Opatrovnický soud musí se omeziti na to, by majetková práva opatrovankyně byla zjištěna a zachována, kde jest k tomu potřeba pro odpor třetích osob sporu, musí opatrovník býti poukázán, aby jej zahájil. V tomto směru bude však předem nutno, by stav majetku choromyslné Anny L-ové byl řádně vyšetřen. Inventář ze dne 14. února 1921 byl sepsán pouze na základě udání manželových, proti předpisu Šu 185 nesp. pat. nebyl o jeho úplnosti a jmenovitě o vlastnictví koně ve společném hospodářství se nacházejícího posud slyšen otec a nynější podpůrce opatrovankyně ani Anna L-ová sama, ač z okolnosti, že jest jen částečně svéprávností zbavena, dlužno souditi, že má jistý přehled o společném majetku a hospodářství. Bude dále třeba zjistiti obsah manželských smluv, o nichž se obě strany opětovně zmiňují, rovněž, zda manželé přísluší správa manželčina jmění dle Šu 1238 obč. zák., jak se tvrdí v dovolacím rekursu, po případě, kdy byla vypověděna. Tyto nedostatky v posavadním opatrovnickém řízení jakož i neúplnost složeného účtu třeba napravit, nemohou však býti na újmu nastalé již právní moci usnesení prvního soudu.

Čís. 3470.

Přísluší-li žalobci z pohledávky pouze část, již domáhá se žalobou, řídí se věcná příslušnost dle příslušející mu části.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R II 23/24.)

Zalobu, domáhající se zaplacení 5.000 Kč, postoupených žalobci z celkové pohledávky 10.000 Kč, zadal žalobce na okresním soudě, jenž